

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/26/2024
Identifikačné číslo spisu:	1712207149
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1712207149.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcu H. F., narodený XX. XX. XXXX, F., X. XX, zastúpený Advokátska kancelária Ivan Syrový s.r.o., Bratislava, Kadnárová 83, IČO: 47 232 765, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Bratislava, Kutuzovova 8, IČO: 30 845 572, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4C/91/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2023 sp. zn. 3Co/86/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 04. júna 2021 č. k. 4C/91/2012 - 779 žalobu zamietol (prvý výrok), priznal žalovanému 100 % nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania, o ktorej výške nároku rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (druhý výrok).

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 70.000 eur s prísl., ktorá mu bola spôsobená pri výkone verejnej moci. Žalobca bol personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície plk. JUDr. Stanislava Béra č. 138 zo dňa 14. 02. 2008 bez udania dôvodu ku dňu 29. 02. 2008 odvolaný z funkcie starší inšpektor ku dňu 01. 03. 2008 a bolo mu zmenené miesto výkonu štátnej služby z Bratislavy na Martin. Proti tomuto rozhodnutiu podal dňa 27. 02. 2008 proti Ministerstvu obrany SR na Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, spolu s návrhom na odloženie vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Nový riaditeľ vojenskej polície zrušil personálny rozkaz riaditeľa Vojenskej polície č. 138 zo 14. 02. 2008 pre jeho nedostatočné odôvodnenie a v jeho odôvodnení potvrdil, že personálny rozkaz bol vydaný v rozpore so zákonom č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ostatnými naň nadväzujúcimi právnymi predpismi a smernicami a tiež so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Krajský súd v Bratislave rozhodol

rozsudkom zo dňa 28. 05. 2009 sp. zn. 1S/37/2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. 06. 2009 tak, že personálny rozkaz riaditeľa Vojenskej polície č. 138 zo 14. 02. 2008 zrušil podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca sa nemajetkovej ujmy (náhrady škody) domáhal v dôsledku vyššie uvedeného nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci, t. j. aj Vojenskou políciou SR pri výkone verejnej moci a v rámci rozšírenej žaloby aj v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci (označeného konania jeho nadriadených) zo strany služobného úradu žalobcu išlo aj o exemplárny príklad diskriminácie žalobcu, ku ktorému služobný úrad pristupoval menej priaznivo, ako k iným príslušníkom, a to len z dôvodu, že žalobca sa domáhal svojich práv na súde (po doručení rozhodnutia súdu o odklade vykonateľnosti personálneho rozkazu riaditeľa vojenskej polície číslo 138 zo dňa 14.02.2008 až do skončenia jeho služobného pomeru), podľa ust. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ako aj podľa § 2a ods. 8 antidiskriminačného zákona č. 365/2004 Z. z.

1.2. Ďalej tvrdil, že po skončení jeho dočasnej práceneschopnosti na pracovisku (miesto výkonu štátnej služby útvaru Vojenskej polície v Bratislave) neumožnili mu výkon štátnej služby, nevytvorili mu priaznivé podmienky pre riadny výkon tejto služby, porušovali jeho práva na zabezpečovanie podmienok na výkon štátnej služby tak, aby mohol riadne plniť služobné úlohy, ohrozovali jeho zdravie aj majetok (odňatím príplatkov a náhrad) napriek vedomosti o existencii predbežného opatrenia a neskôr aj rozhodnutia súdu vo veci samej, nesplnili si povinnosť urobiť opatrenia na odstránenie nedostatkov (napr. vykonanie úkonov na spätnú evidenciu - materiálnu, personálnu a mzdovú - žalobcu do stavu profesionálnych vojakov Útvaru Vojenskej polície Bratislava), čím porušili aj ust. § 3 ods. 1, 2 a 4, § 8 písm. c), j) zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl SR a vo svetle listinných dôkazov žalobcu (znalecký posudok, stanovisko Slovenského národného strediska pre ľudské práva) aj ustanovenie osobitného predpisu zákona Národnej rady SR č. 364/2004 o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení účinnom od 01.04.2008, keď vo vzťahu k žalobcovi svojim konaním prinajmenšom od doručenia súdneho rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia dňa 11. 03. 2008 nedodržiavali zásadu rovnakého zaobchádzania z dôvodu iného postavenia formou priamej diskriminácie v súbehu s obťažovaním, ktorý stav trval až do ukončenia služobného pomeru žalobcu.

1.3. V predmetnej veci Krajský súd v Bratislave uznesením č. k 3Co 87/2018-611 zo dňa 30.4.2020, v spojení s opravným uznesením č. k 3Co 87/2018-637 zo dňa 31. 7. 2020 zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto právnej veci a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodnutí vyslovil pre súd prvej inštancie bezpodmienečne záväzný právny názor, týkajúci sa takej právnej otázky /nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na plnenie podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a v súvislosti s tým otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvom obrany Slovenskej republiky/, ktorá bola skutočným základom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie /rozsudku č. k 4C/91/2011-553 zo dňa 8. 6. 2017/ a v tejto súvislosti uložil súdu prvej inštancie primárne ustáliť podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu, posúdiť či je žalovaný zodpovednou osobou. Odvolací súd v tejto konkrétnej právnej veci vyslovil právny názor, že keď ozbrojené sily vykonávajú pôsobnosť, ktorú im zveril zákon, vykonávajú verejnú moc v postavení orgánu verejnej moci. Pokiaľ ale v rámci štruktúr ozbrojených síl niektorý nadriadený rozhoduje o otázkach výkonu štátnej služby profesionálneho vojaka, napríklad aj v prípade zmeny miesta výkonu štátnej služby /§ 57 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z./, nejde o výkon verejnej moci v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Skutočnosť, že v ich vzájomnom vzťahu je zastúpený prvok nadriadenosti a podriadenosti, ktorý by sa na prvý pohľad mohol /mylne/ javiť ako tzv. vrchnostenský, na tom nič nemení. Nadriadený profesionálneho vojaka v takomto prípade nevystupuje ako orgán verejnej moci /neplní niektorú z úloh ozbrojených síl/, ale uplatňuje voči nemu pôsobnosť služobne nadriadeného, ktorá mu vyplývala zo zákona č. 346/2005 Z. z. v znení účinnom v rozhodnej dobe, v súčasnosti podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ak aj bol postup nadriadeného profesionálneho vojaka pri aplikácii ustanovenia § 57 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. v znení účinnom v rozhodnej dobe nesprávny, prípadne pokiaľ ním profesionálnemu vojakovi vznikla škoda, nejde o nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to ani v prípade, ak o zákonnosti tohto rozhodnutia rozhodoval

správny súd. K poukazu žalobcu na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 31. 5. 2013 sp. zn. 4S/123/2011 a z 29. 2. 2016 sp. zn. 8Co/199/2015, v ktorých je uvádzaný záver, že „právny vzťah medzi profesionálnym vojakom a jeho služobným úradom v rámci výkonu štátnej služby profesionálneho vojaka, ktorá je vykonávaná vo verejnom záujme, je v záujme celej spoločnosti a štátu a je zameraná na ich obranu a ochranu.“, odvolací súd uviedol, že tento je zhodný s názorom vyjadreným v rozsudku NS SR z 5. 4. 2011 sp. zn. 1Sžo/265/2009, že právna povaha služobného pomeru, v danom prípade príslušníkov Policajného zboru SR, odráža osobitný charakter zamestnávateľa, ako primárneho nositeľa verejnej moci a potrebu pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu, ale neznamená, že ide o vykonávanie verejnej moci vo vzťahu k policajtovi, či profesionálnemu vojakovi. V takomto prípade teda nejde o škodu v zmysle tohto zákona, ale o osobitný druh zodpovednosti služobného úradu za škodu, ktorú mu spôsobil nadriadený porušením právnej povinnosti v rámci plnenia služobných úloh /a nie štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z./. Súčasne odvolací súd vyslovil právny názor, že právne posúdenie nároku žalobcu súdom prvej inštancie podľa antidiskriminačného zákona bolo správne.

1.4. Podľa vyššie citovaných ustanovení osobitných predpisov /najmä cit. ust. zákona NR SR č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov/, ktoré na daný prípad dopadajú /viď aj bod 30. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu/, ako hmotnoprávneho predpisu, povinnosť nediskriminovať žalobcu, ako profesionálneho vojaka, zákon ukladá vedúcemu služobného úradu, alebo veliteľovi, za ktorého ne/činnosť navonok zodpovedá Ministerstvo obrany SR, ako hlavný služobný úrad pre štátnu službu profesionálnych vojakov. Za situácie, že žalobca, súc si vedomý pre súd prvej inštancie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, aj po rozhodnutí odvolacieho súdu zotrval na tom, že jeho žaloba smeruje voči štátu /Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo obrany SR/ a svojich nárokov sa domáha podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a nakoľko v čase po rozhodnutí odvolacieho súdu nedošlo k zmene skutkového základu žaloby, odlišnému posúdeniu prejudiciálnej otázky, ani k zmene právnej úpravy, dopadajúcej na danú vec, čo by výnimočne odôvodňovalo prípadný odklon súdu prvej inštancie od záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v tejto konkrétnej veci, nezostávalo súdu iné, len vo veci opätovne rozhodnúť a to zamietnutím žaloby z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, keďže Slovenská republika nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nediskriminovať žalobcu, ako profesionálneho vojaka, bez vykonania ďalšieho dokazovania vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam žalobcu o jeho diskriminácii a k výške nemajetkovej ujmy, v zmysle pokynu odvolacieho súdu.

1.5. Pokiaľ každá zo strán v konaní argumentovala poukazom na súdnu prax /konkrétne súdne rozhodnutia s právnym názorom toho ktorého súdu vo svoj prospech/, súdu prvej inštancie nenáleží zjednocovať odlišné právne závery, nakoľko k tomu je oprávnený len Veľký senát NS SR a to postupom NS SR, súladným s ust. § 48 CSP.

1.6. O nároku na náhradu trov konania žalovaného, na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní plne /100% - ne/ úspešného, súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. O výške náhrady trov žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník /§ 262 ods. 2 CSP/.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a rozsudkom z 26. októbra 2023 sp. zn. 3Co/86/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok), žalovanej nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (II. výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení zo dňa 30. 04. 2020 č. k. 3Co/87/2018-611 opätovne posudzoval žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to personálnymi rozkazmi riaditeľa Vojenskej polície č. 138/2008 zo dňa 14. 02. 2008 a č. 61/2008 zo dňa 01. 04. 2008 a nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerešpektovaní uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa zo dňa 04. 03. 2008 č. k. 1S/37/2008-60 a zo dňa 21. 10. 2008 č. k. 2S/98/2008-19, ktorými bola odložená vykonateľnosť napadnutých

personálnych rozkazov. Opísané konanie služobného orgánu malo podľa žalobcu založiť aj jeho zodpovednosť za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa zák. č. 365/2004 Z. z. Čo do samotnej výšky uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, predmetom konania po prvom rozhodnutí odvolacieho súdu vzhľadom na rozsah žalovanou podaného odvolania, bol nárok na zaplatenie sumy 44.118 eur s príslušenstvom oproti žalobcom pôvodne uplatňovanej sume 70.000 eur s príslušenstvom (pozn. žalobca zamietajúci výrok prvoinštančného rozsudku zo dňa 08. 06. 2017 č. k. 4C/91/2012-553 odvolaním nenapadol). Súd prvej inštalácie s odkazom na kasačnú záväznosť názoru odvolacieho súdu a nezmenený skutkový a právny stav veci žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Dôvodil najmä citáciou právneho názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého súd prvej inštalácie v poradí v prvom rozsudku vec nesprávne právne posúdil, ak žalobcom uplatnený nárok vrátane pasívnej vecnej legitímácie posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z. z., nakoľko bol toho názoru, že pokiaľ v rámci štruktúr ozbrojených síl niektorý nadriadený rozhoduje o otázkach výkonu štátnej služby profesionálneho vojaka, napr. aj v prípade zmeny miesta výkonu štátnej služby podľa § 57 ods. 1 zák. č. 346/2005 Z. z., nejedná sa o výkon verejnej moci v zmysle ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštalácie k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej dospel aj vo vzťahu k žalobcom namietanému diskriminačnému konaniu majúť za to, že povinnosť nediskriminovať žalobcu v postavení profesionálneho vojaka je normatívne uložená vedúcemu služobnému úradu alebo veliteľovi, za činnosť ktorých zodpovedá Ministerstvo obrany SR, ako hlavný služobný úrad pre štátnu službu profesionálnych vojakov, a nie žalovaná. Z uvedených dôvodov nevykonával ďalšie dokazovanie vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam žalobcu o jeho diskriminácii a k výške nemajetkovej ujmy. Odvolací súd v zhode so skôr vysloveným právnym názorom je toho názoru, že súd prvej inštalácie v druhom rozhodnutí vec správne právne posúdil a vychádzajúc z hmotnoprávných ustanovení príslušnej právnej úpravy dospel k správne záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej tak za škodu, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nezákonnými personálnymi rozkazmi a nesprávnym úradným postupom jeho nadriadených po vydaní týchto personálnych rozkazov, ako aj za tvrdené diskriminačné konanie.

2.2. Pre založenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je v intenciách citovaných ust. zák. č. 514/2003 Z. z. nevyhnutné, aby sa jednalo o škodu (i) spôsobenú orgánom verejnej moci, (ii) pri výkone verejnej moci. Zákonnou podmienkou pre aplikáciu tohto druhu osobitnej zodpovednosti tak je, aby ten, koho zákon označuje za orgán verejnej moci, v konkrétnom prípade aj vystupoval ako orgán verejnej moci a uplatňoval (vykonával) verejnú moc. Až v prípade naplnenia týchto kvalifikačných predpokladov možno tvrdiť zodpovednostný vzťah podriaďiť pod režim ust. zák. č. 514/2003 Z. z. a zaoberať sa splnením ďalších zákonodarcom kumulatívne stanovených podmienok, a to (i) existenciou nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu, príp. iného zákonom definovaného právneho titulu, (ii) vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy a (iii) príčinnou súvislosťou medzi tvrdým právnym titulom a spôsobenou škodou. V predmetnej veci sa ako problematické a sporné ukázalo kvalifikovanie právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovanou, a to najmä z hľadiska, či v prípade konania služobného úradu vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa jedná o konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci.

2.3. Súdna prax verejnú moc pojmomologicky vymedzuje ako moc autoritatívne (vrchnostensky) rozhodovať o právach a povinnostiach subjektov v nerovnoprávnom postavení s orgánom verejnej moci vykonávajúcim verejnú moc. Jedná sa o širší pojem ako štátna moc a v štáte je realizovaná predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci a sprostredkované za zákonom stanovených podmienok môžu byť vykonávateľom verejnej moci aj iné subjekty odlišné od štátu (napr. orgány územnej samosprávy, verejnoprávne inštitúcie, orgány záujmovej samosprávy...). Kritériom pre určenie či subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb, či tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, a či je štát legitimovaný do týchto práv a povinností zasahovať (obdobne viď I. ÚS 191/92, na ktoré v posudzovanej veci poukazoval aj samotný žalobca). Výkonom verejnej moci možno tiež rozumieť vynucovanie vôle vyjadrujúcej verejný záujem voči jednotlivcom, sociálnym skupinám alebo i celej spoločnosti, pri ktorom dochádza k rozhodovaniu o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach týchto subjektov, kedy štát nie je v rovnocennom postavení, ale konaná z vrchnostenskej pozície disponujúc mocenskými prostriedkami za účelom vytvorenia podmienok na rozhodnutie a vymożenie z neho vyplývajúcich povinností. Štát uplatňuje autoritatívne prejavy vôle v organizovanej spoločnosti smerujúce k stanoveniu

pravidla určitého správania a vynucovania jeho zachovávaní výkonom zvrchovanej štátnej moci prostredníctvom orgánov štátnej správy v tej oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti toho - ktorého orgánu štátnej správy; výkonnú moc realizovanú formou štátnej správy štát vykonáva prostredníctvom personálneho substrátu (štátnymi zamestnancami), ktorým disponuje, a ktorí plnia úlohy štátneho orgánu pri výkone štátnej správy. Výkonnú moc štátu ako prejav zvrchovanej štátnej moci, orgán štátnej správy vykonáva týmito zamestnancami, a nie voči nim. Právne vzťahy medzi štátom a jeho zamestnancami upravujú osobitné právne predpisy odlišné od tých, ktoré upravujú pôsobnosť a kompetencie orgánov štátnej správy pri výkone štátnej správy.

2.4. Ministerstvo obrany SR je v zmysle zák. č. 575/2001 Z. z. ústredným orgánom štátnej správy pre a) riadenie a kontrolu obrany Slovenskej republiky, b) výstavbu, riadenie a kontrolu ozbrojených síl Slovenskej republiky, c) koordináciu činností a kontrolu orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy a iných právnických osôb pri príprave na obranu Slovenskej republiky, d) koordináciu obranného plánovania, e) zabezpečenie nedotknuteľnosti vzdušného priestoru Slovenskej republiky, f) koordináciu vojenskej letovej premávky s civilnou letovou premávkou, g) vojenské spravodajstvo, h) alternatívnu službu.

2.5. Na zachovanie mieru a bezpečnosti Slovenskej republiky a na plnenie záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, sa vytvárajú ozbrojené sily. Ozbrojené sily sú rozhodujúcim výkonným prvkom systému obrany Slovenskej republiky. Hlavnou úlohou ozbrojených síl je zaručovať obranu Slovenskej republiky a bezpečnosť štátu pred vonkajším ozbrojeným napadnutím cudzou mocou a plnenie záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, a podieľať sa na zachovávaní verejného poriadku a bezpečnosti štátu, jeho zvrchovanosti, územnej celistvosti a nedotknuteľnosti hraníc (§ 2 ods. 1, § 4 ods. 1 zák. č. 321/2002 Z. z. o ozbrojených silách SR).

2.6. Ministerstvo obrany SR je tak ako orgán verejnej moci vykonávateľom verejnej moci v oblastiach, ktoré patria do jeho pôsobnosti. Verejnú moc v štáte realizuje okrem iných aj prostredníctvom profesionálnych vojakov vykonávajúcich štátnu službu v ozbrojených silách SR v služobnom pomere. Tento má nepochybne verejnoprávny charakter, ktorý však nevyplyva z postavenia štátu ako vykonávateľa štátnej (výkonnej) moci voči zamestnancom, ale z osobitnej povahy „zamestnávateľa“, ktorým je štát, ako primárny nositeľ verejnej moci (viď napr. § 1 ods. 3 zák. č. 346/2005 Z. z.) a tiež pre potrebu začlenenia vojakov do organizmu verejnej moci a ich priamej účasti na jej výkone. Hlavnou úlohou ozbrojených síl je obrana a bezpečnosť štátu, zachovávanie verejného poriadku a bezpečnosti, funkcie ktoré plní práve prostredníctvom profesionálnych vojakov, ktorí sa vychádzajú z pôsobnosti ozbrojených síl zúčastňujú na plnení základných funkcií štátu a sú priamym vykonávateľom verejnej moci, z čoho následne vyplývajú aj vyššie nároky na činnosť profesionálnych vojakov. Za plnenie týchto funkcií profesionálnemu vojakovi poskytuje štát nielen služobný plat, ale špecifickosť jeho postavenia odráža aj nadštandardné sociálne, dôchodkové a zdravotné zabezpečenie. Uvedené je dôvodom, pre ktorý má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť. Služobný pomer profesionálneho vojaka je preto inštitútom verejného práva, nevzniká zmluvou, ale individuálnym mocenským aktom služobného orgánu, konkrétne rozhodnutím služobného úradu o prijatí občana do štátnej služby, za predpokladu, že tento nastúpi v daný deň na výkon funkcie a zloží vojenskú prisahu (§ 28 ods. 1 zák. č. 346/2005 Z. z.). V služobnom pomere profesionálneho vojaka (pozn. odvolacieho súdu obdobne ako aj v služobnom pomere policajta) tak prevládajú vzťahy nadriadenosti a podriadenosti, práva a povinnosti subjektov tohto právneho vzťahu sú upravené kogentnými právnymi normami a zmluvná sloboda je v značnom rozsahu obmedzená, čo vyplýva z už spomínanej osobitnej povahy „zamestnávateľa“ profesionálneho vojaka a z jeho participácie na výkone verejnej moci. Nadriadenosť služobného orgánu vo vzťahu k profesionálnemu vojakovi sa však realizuje v inej rovine vzťahov ako pri autoritatívnom výkone verejnej moci v pôsobnosti štátneho orgánu. Práve nerozlišovanie tejto skutočnosti môže podľa odvolacieho súdu viesť k mylným a nesprávnym záverom pri posúdení charakteru výkonu oprávnení služobného úradu voči profesionálnemu vojakovi. V súvislosti s posudzovaním tohto vzťahu tiež nemožno opomenúť, že rozhodnutiu o prijatí do štátnej služby predchádza žiadosť občana o prijatie do služobného pomeru, ktorou uchádzač prejavuje svoju slobodnú (nenaoktrojovanú) vôľu nastúpiť do výkonu štátnej služby a obsah tohto služobného vzťahu je spôsobilý do určitej miery ovplyvniť aj svojimi dispozičnými úkonmi (napr. žiadosť o zmenu miesta výkonu štátnej služby profesionálneho vojaka), čo degeneruje tézu o výlučne autoritatívnom postavení služobného

orgánu v danom právnom vzťahu. Služobný pomer profesionálneho vojaka ako príslušníka ozbrojených síl SR k Slovenskej republike tak možno definovať ako právny vzťah založený mocenským rozhodnutím, avšak na základe dobrovoľne prevzatého záväzku vykonávanom v ozbrojených silách ako svoje zamestnanie, resp. povolanie. Rozhodnutie o prijatí občana do štátnej služby tak nie je realizáciou výkonu verejnej moci, ale len zákonom predpísanou formou vzniku služobného pomeru (obdobne viď I. ÚS 248/2016). Profesionálny vojak v personálnych otázkach týkajúcich sa jeho služobného pomeru sleduje individuálny (súkromný), nie verejný záujem. Irelevantné pre zodpovedanie nastolenej otázky je, že plat profesionálneho vojaka je hradený z verejných zdrojov a rovnako z obsahového hľadiska nemožno za rozhodnú považovať ani skutočnosť, že odmeňovanie profesionálnych vojakov určitým spôsobom napomáha realizácii verejných záujmov. Rovnako je potrebné uviesť, že aj pracovnoprávneho vzťahu, t. j. vzťahy súkromnoprávneho charakteru bez prítomnosti verejného prvku sú založené na nerovnom postavení medzi zamestnancom a zamestnávateľom, čo je typický znak pre adjektívum závislá práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne pre zamestnávateľa, podľa jeho pokynov, v jeho mene a pracovnom čase určenom zamestnávateľom, čomu zodpovedá zvýšená ochrana zamestnanca v pracovnoprávných vzťahoch. Z uvedeného možno dospieť k záveru o prelínaní pracovnoprávných prvkov s prvkami verejnoprávneho charakteru služobného pomeru profesionálnych vojakov. Zásadný rozdiel spočíva v spôsobe a forme, akou vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka koná a rozhoduje vedúci služobného úradu alebo veliteľ (§ 28 ods. 1, 5, § 68, § 69, § 81 a nasl. zák. č. 346/2005 Z. z.), a ktorou je rozhodnutie (rozkaz) ako individuálny správny akt, ktorým sa zakladajú, menia alebo zanikajú práva a povinnosti profesionálneho vojaka v služobnom pomere. Pri tomto rozhodovaní o právach a povinnostiach, ktoré sú obsahom služobného pomeru, však nadriadený nevystupuje ako „úradná osoba“ a neplní úlohy ozbrojených síl ani úlohy Ministerstva obrany SR v rozsahu pôsobnosti, v akej vykonáva štátnu správu. V personálnych otázkach nadriadený vo vzťahu k podriadenému vojakovi plní úlohy, ktoré mu ako služobnému funkcionárovi vyplývajú zo zák. č. 346/2005 Z. z. a v rozsahu určenom interným služobným predpisom. Uvedený právny vzťah tak možno charakterizovať ako vzťah služobnej, nie vrchnostenskej (štátnomocenskej) nadriadenosti a podriadenosti. Ďalším špecifikom tohto právneho vzťahu je to, že spory, ktoré sú spojené so vznikom, zmenou alebo zánikom služobného pomeru profesionálneho vojaka, ako aj akékoľvek nároky z neho vyplývajúce (vrátane platových) podliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve podľa zák. č. 162/2015 Z. z. o Správnom poriadku, čomu nasvedčuje množstvo rozhodnutí, na ktoré poukazoval aj samotný žalobca vrátane rozhodnutí kompetenčných senátov. Z uvedených rozhodnutí však nemožno vyvodiť záver o tom, že by konanie služobného úradu, resp. veliteľa v postavení nadriadeného profesionálneho vojaka vo vzťahu k podriadenému vojakovi zodpovedalo a bolo substancovateľné pod výkon verejnej moci orgánu verejnej moci, a za ktoré by zodpovedal štát. Účelom zák. č. 514/2003 Z. z. nebolo založiť zodpovednosť štátu za konanie služobných úradov vo veciach služobného pomeru, t. j. vo vzájomnom vzťahu subjektov v rámci orgánu verejnej moci, ale odškodniť fyzické a právnické osoby, ktoré sa musia podriať autoritatívnemu výkonu verejnej moci zo strany orgánu verejnej moci smerom navonok, t. j. pri vykonávaní štátom vynútiteľnej právomoci orgánu verejnej moci (uvedené zohľadňoval pri obdobnom posudzovaní právnych vzťahov aj NS ČR v rozhodnutí zo dňa 08. 02. 2001 sp. zn. 21Cdo/1010/2000). Je preto potrebné rozlišovať postavenie štátu pri plnení úloh spojených s vykonávaním zvrchovanej štátnej moci a s verejnými dôsledkami, za ktoré štát nesie zodpovednosť podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a (iné) ako mocenské postavenie štátu, kedy realizuje práva a povinnosti so subjektami v rovnoprávnom postavení, či so subjektami v dôsledku realizácie práv a povinností vyplývajúcich zo služobných pomerov, výkonu štátnej služby, ktoré sú svojou podstatou vzťahmi zamestnaneckými s opísanými modifikáciami, ktoré vzhľadom na ich verejnoprávny charakter môžu vzbudiť mylný dojem o tom, že sa jedná o výkon verejnej moci. Osobitné postavenie štátu vystupujúceho v úlohe služobného úradu nevyplýva z úloh, ktoré pre štát plní orgán štátnej moci ako vykonávateľ výkonnej moci štátu, ale z právnych predpisov osobitne upravujúcich právne vzťahy štátu a jeho zamestnancov (v prípade profesionálnych vojakov zák. č. 346/2005 Z. z.), ktoré obsahujú aj konkrétnu právnu úpravu zodpovednosti služobného úradu („zamestnávateľa“) za škodu vzniknutú v týchto právnych vzťahoch (napr. zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície) alebo sa na zodpovednostné vzťahy štátu v týchto prípadoch subsidiárne použijú ustanovenia Zákonníka práce (napr. zák. č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe

či práve zák. č. 346/2005 Z. z.). Práve subsidiárny odkaz zákonodarcu na aplikáciu Zákonníka práce aj v časti ustanovení o zodpovednosti zamestnávateľa za škodu (§ 191 zák. č. 346/2005 Z. z. v spojení s § 192 a nasl. Zákonníka práce) podporuje odvolacím súdom potvrdený záver o nemožnosti aplikácie zák. č. 514/2003 Z. z. na tvrdený zodpovednostný vzťah a o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie štátu za škodu spôsobenú zamestnancovi porušením právnych povinností.

2.7. Žalobca v rámci odvolacej argumentácie neposkytol žiadne právne a logické zdôvodnenie, pre ktoré by nebolo v danej veci možné analogicky použiť právne závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozsudku zo dňa 28. 03. 2019 sp. zn. 3Cdo/78/2018 a dopadajúce na príslušníkov Policajného zboru, nakoľko aj títo rovnako ako profesionálni vojaci participujú na ochrane dôležitých verejných záujmov (napr. bezpečnosť a vnútorný poriadok v štáte), ich služobné vzťahy sa menia, zakladajú a rušia rovnako individuálnymi mocenskými aktami služobne nadriadených preskúmateľnými v rámci správneho súdnictva a služobný pomer policajtov sa rovnako zakladá k štátu.

2.8. Odvolací súd je tiež toho názoru, že žiadne z rozhodnutí, na ktoré poukazoval žalobca, sa nevenuje právnomu posúdeniu otázky, či zodpovednostný vzťah zo služobného pomeru profesionálneho vojaka možno substancovať pod ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. Iný ako odvolacím súdom prijatý záver nemožno vyvodiť ani z rozhodnutí kompetenčných senátov NS SR, na ktoré žalobca rovnako upriamoval pozornosť (napr. uznesenia NS SR zo dňa 22. 01. 2019, sp. zn. 1KO/44/2018, zo dňa 19. 02. 2019, sp. zn. 1KO/3/2019, zo dňa 25. 11. 2020, sp. zn. 1KO/26/2020), a ktoré riešia kompetenčný spor medzi civilným a správnym súdnictvom pri preskúvaní správnosti a zákonnosti oznámení týkajúcich sa platových náležitostí profesionálnych vojakov (obdobne v tejto súvislosti viď aj uznesenie NS SR zo dňa 28. 02. 2022, sp. zn. 7Cdo/94/2021). Odvolací súd súhlasí, že svojou povahou personálne rozkazy, oznámenia o zložení a výške služobného platu sú individuálne správne akty preskúmateľné v rámci správneho súdnictva, čo nakoniec vyplýva aj z ods. 28 tohto odôvodnenia. Táto osobitná forma typická pre služobný pomer však sama o sebe neumožňuje prijať záver, že služobný úrad v rámci personálneho konania voči podriadenému vojakovi vykonáva verejnú moc v pôsobnosti mu zverenej zák. č. 575/2001 Z. z. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 02. 2016 sp. zn. 8Co/199/2015 tak hodno uviesť, že právne závery v ňom vyslovené sú prelomené neskoršou rozhodovacou praxou súdu vyššieho stupňa (viď rozsudok NS SR zo dňa 28. 03. 2019 sp. zn. 3Cdo/78/2018).

2.9. Zhrnúc uvedené odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že konanie nadriadeného profesionálneho vojaka (služobného úradu alebo veliteľa) vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa zák. č. 346/2005 Z. z., t. j. vo veciach personálneho konania a nie pri výkone pôsobnosti ozbrojených síl smerom navonok s verejnými dôsledkami, nie je výkonom verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. a nie je prejavom štátnomocenského charakteru činnosti štátu. Vo veciach týkajúcich sa služobného pomeru profesionálnych vojakov, v ktorých nadriadený rozhoduje o právach a povinnostiach profesionálneho vojaka personálnym rozkazom, ide obdobne ako u príslušníkov Policajného zboru o vzťah služobnej a nie vrchnostenskej nadriadenosti a podriadenosti. Nároky vyplývajúce zo služobného pomeru profesionálneho vojaka sú predmetom úpravy zák. č. 346/2005 Z. z. za subsidiárneho využitia právnej úpravy Zákonníka práce v rozsahu exaktne vyjadrenom v § 191 predmetného zákona. V posudzovanom konaní tak nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, keďže rozhodovanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka nemožno považovať za výkon verejnej moci orgánom verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Žalobcom namietaný postup jeho nadriadených voči nemu bez ohľadu na jeho legitímnosť z pohľadu platnej právnej úpravy nezakladá zodpovednosť žalovanej (štátu), ale služobného úradu, t. j. jedná sa o tzv. služobnoprávnu zodpovednosť. Pokiaľ žalobca svoju žalobnú požiadavku adresoval voči žalovanej titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, nemohol byť v konaní úspešný.

2.10. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil aj v časti zodpovednosti za diskriminačné konanie nadriadených žalobcu, za ktoré rovnako podľa zák. č. § 3 ods. 1, 2 zák. č. 346/2005 Z. z. v spojení so zák. č. 365/2004 Z. z. nenesie zodpovednosť žalovaná, ale Ministerstvo obrany SR ako hlavný služobný úrad pre štátnu službu profesionálnych vojakov, ktorý riadi všetky služobné úrady a kontroluje dodržiavanie zák. č. 346/2005 Z. z. a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, ako aj služobných predpisov. Uvedené platí aj v spojení s osobitnou antidiskriminačnou úpravou (§ 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 ADZ), v zmysle ktorej právna ochrana je poskytovaná voči tomu,

kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania, t. j. pôvodcovi zásahu, ktorým v danom prípade nebola žalovaná.

2.11. S poukazom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti spôsobilé spochybniť prijaté právne závery a privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

2.12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému však nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP a ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je daná z dôvodu, že odvolací súd nesprávne právne posúdil aplikovateľnosť zákona č. 514/2003 Z. z. na vzťah žalobcu ako profesionálneho vojaka a žalovaného - Slovenskej republiky konajúcej prostredníctvom Ministerstva obrany SR, pričom predmetná právna otázka doposiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená.

3.2. Máme za to, že aj napriek tomu, že odvolací súd oprel svoj právny názor o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 03. 2019 pod sp. zn. 3Cdo/78/2018, nejde o rozhodovaciu prax NS SR, nakoľko sa daná vec týkala vzťahu policajta a Policajného zboru Slovenskej republiky a nie vzťahu profesionálneho vojaka a Ministerstva obrany Slovenskej republiky, ktorých vzťah je upravený nie len iným zákonom, ale profesionálni vojaci nespádajú ani pod Policajný zbor Slovenskej republiky, resp. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ale pod Ministerstvo obrany Slovenskej republiky.

3.3. Domnievame sa, že vyššie uvedená právna otázka bola zo strany súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu nesprávne právne posúdená. Máme za to, že nami prezentovaná právna argumentácia, potvrdzovala tvrdenie o tom, že medzi vojakom a nadriadeným existuje verejnoprávny vzťah a úkon smerujúci zo strany nadriadeného podriadenému je výkon verejnej moci, ergo je možné aplikovať v prípade zodpovednosti za škodu zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

3.4. Z uvedených rozhodnutí je zrejmé, že konaním Ministerstva obrany napríklad v podobe vydávania personálnych rozkazov vo vzťahu k podriadeným dochádza k výkonu verejnej moci a je možné na takýto právny vzťah aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Napokon aj samotný zákon ustanovuje, čo znamená výkon verejnej moci v ustanovení § 2 písm. a): „Výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.“ Je zrejmé, že personálny rozkaz, ktorého obsahom je odvolanie z funkcie a zmena miesta výkonu štátnej služby je prejavom výkonu verejnej moci vo vzťahu k profesionálnemu vojakovi, nakoľko ide o autoritatívne rozhodnutie, smerujúce od nadriadeného k podriadenému, bez možnosti podriadeného mať akúkoľvek ingerenciu na obsahu tohto rozhodnutia. Zastávame taktiež názor, že z gramatického výkladu ustanovenia § 2 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vyplýva, že v prejednávacom prípade žalobcu ide jednoznačne o výkon verejnej moci. Ministerstvo obrany je orgán verejnej moci a jednoznačne v danom prípade rozhodoval o právach a právom chránených záujmoch fyzickej osoby žalobcu (pričom nesprávny úradný postup). Výklad súdu tohto ustanovenia by nemal byť v rozpore s vôľou zákonodarcu. Rovnako si dovoľujeme poukázať na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov, v zmysle ktorého: „Profesionálny vojak je fyzická osoba, ktorá vykonáva štátnu službu v služobnom pomere k Slovenskej republike. Ak sa v tomto zákone používa pojem profesionálny vojak, rozumie sa tým aj profesionálna vojačka.“ V zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 281/2015 Z. z.: „Služobný úrad v mene štátu koná a rozhoduje vo veciach týkajúcich sa služobného pomeru profesionálneho vojaka a v právnych vzťahoch s ním súvisiacich a plní ďalšie úlohy podľa tohto zákona alebo ak tak ustanovujú všeobecne záväzné právne predpisy a služobné predpisy vydané na vykonanie tohto zákona.“ Z predmetných ustanovení je zrejmé, že profesionálny vojak má služobný pomer vo vzťahu k Slovenskej

republike, pričom v jej mene koná a rozhoduje služobný úrad. Pokiaľ ide o vzťah k Slovenskej republike, tak máme za to, že je zrejmé, že ide jednoznačne o vzťah nadriadenosti a podriadenosti, kde sa voči profesionálnemu vojakovi rozhoduje o jeho právach a povinnostiach bez jeho ingerencie, t. j. autoritatívne, čo zakladá zodpovednostný vzťah orgánu verejnej moci v prípade spôsobenia škody.

3.5. Podľa nášho názoru je primárne relevantné to, či orgán verejnej moci autoritatívne rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach, pričom môže ísť o rozhodovanie vonkajšie alebo vnútorné. Nie je zrejmé, prečo podľa názoru súdu nemôže ísť o prejav výkonu verejnej moci do vnútra orgánu, ak sa jedná o podriadených. Dovoľujeme si poukázať na uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky zo dňa 09. 06. 1992 pod sp. zn. ÚS 191/92, kde súd uviedol, že verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkovane, pričom subjekt o ktorého právach alebo povinnostiach sa má rozhodovať nesmie byť v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nesmie závisieť od vôle subjektu. Uvedené rozhodnutie je totožné s našim právnym názorom a nehovorí nič o skutočnosti, že predmetom prejavu výkonu verejnej moci nemôže byť aj podriadený v samotnom orgáne verejnej moci. V prípade žalobcu sa rozhodovalo o jeho právach, bol v nerovnomernom postavení a nemohol ovplyvniť v danom prípade vôľu rozhodujúceho orgánu. Domnievame sa teda, že prvostupňový súd, ako aj odvolací súd nesprávne právne posúdili otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorý je podľa nášho názoru pasívne vecne legitímovaný v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nakoľko je vzťah medzi vojakom a jeho nadriadeným verejnoprávnej povahy a nie súkromnoprávnej, a teda pri úkonoch smerujúcich zo strany nadriadeného k podriadenému ide o výkon verejnej moci.

3.6. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) v spojení s ustanovením § 431 ods. 1 CSP:

Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f) CSP je daná z dôvodu, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nedostatočným spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalobcu uvedenou v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne z dôvodu jeho zmatečnosti. Zároveň máme za to, že súdy postupovali v rozpore s článkom 6 Dohovoru, ktorý definuje zákonné rámce práva na spravodlivé súdne konanie.

Rozhodnutie odvolacieho súdu považujeme za nedostatočne odôvodnené a zmatečné v nasledovnej časti. Odvolací súd na strane 12 rozhodnutia uviedol, že:

„Odvolací súd je tiež toho názoru, že žiadne z rozhodnutí, na ktoré poukazoval žalobca, sa nevenuje právnemu posúdeniu otázky, či zodpovednostný vzťah zo služobného pomeru profesionálneho vojaka možno substancovať pod ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z.“ Odvolací súd sa však v danej časti vôbec nevysporiadal s právnym názorom prezentovaným v uznesení Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky zo dňa 09. 06. 1992 pod sp. zn. ÚS 191/92, kde súd uviedol, že verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkovane, pričom subjekt o ktorého právach alebo povinnostiach sa má rozhodovať nesmie byť v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nesmie závisieť od vôle subjektu. Domnievame sa, že práve uvedený právny názor zakladá v prípade profesionálnych vojakov možnosť zodpovednostný vzťah zo služobného pomeru subsumovať pod zákon č. 514/2003 Z. z. Je zrejmé, že v danom prípade došlo jednoznačne k autoritatívnemu rozhodovaniu o právach a povinnostiach, pričom v danom prípade žalobca nebol v rovnoprávnom postavení daného orgánu, ktorý rozhodoval a zároveň obsah rozhodnutia (ako je tomu napríklad pri pracovnoprávných vzťahoch zo Zákonníka práce) nezávisel od vôle žalobcu. Je zrejmé, že sú naplnené všetky kritéria toho, aby bolo možné hovoriť o výkone verejnej moci aj v takýchto prípadoch. Žalobcovi nie je zrejmé, prečo odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko k predmetnej argumentácii, ktorá poukazovala na dané uznesenie. Ide pritom o relevantnú právnu argumentáciu.

Vo vzťahu k spravodlivému prejednávaniu veci a prejednávaniu veci v primeranej lehote je nutné uviesť, že z pohľadu žalobcu došlo k odňatiu spravodlivosti. Žalobcovi bolo orgánom verejnej moci zasiahnutého do jeho subjektívnych práv, pričom súdom bolo vyslovené, že takýto zásah prostredníctvom personálneho rozkazu bol vykonaný nezákonne. Následne sa teda žalobca v dobrej viere obrátil na civilný súd, pričom si uplatnil náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie mu dokonca prvotne vyhovel, ale následne došlo k zrušeniu tohto rozhodnutia. Domáhanie sa spravodlivosti zo strany žalobcu

je ale nutné vnímať v intenciách toho, ako dlho trvá prejednávanie jeho vecí. Žaloba bola na súd podaná v roku 2012. Meritórne bolo vo veci rozhodnuté až po 11 rokoch, čo je z pohľadu spravodlivého konania absolútne neprijateľné. O to viac je táto skutočnosť neprijateľná, ak súd prvej inštancie raz žalobe vyhovel a to tiež až po 5 rokoch odo dňa podania žaloby. Dalších 6 rokov prebiehalo následne konanie, ktoré odobralo žalobcovu nádej na akúkoľvek spravodlivosť. Domnievame sa, že takéto konanie zo strany súdov prvej inštancie a následne odvolacieho súdu bolo v rozpore s článkom 6 Dohovoru, nakoľko tento proces nespĺňal podmienky spravodlivého procesu prejednaného v primeranej lehote.

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 3Co/86/2021 zo dňa 26. 10. 2023, ako aj rozsudok Okresného súdu Pezinok pod sp. zn. 40/91/2012 zo dňa 04. 06. 2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi v plnom rozsahu.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

5. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Dovolateľ namieta aj existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd

uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

10. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

11. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie, že v danom prípade ide o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu, ale neznamená, že ide o vykonávanie verejnej moci vo vzťahu k profesionálnemu vojakovi. V takom prípade teda nejde o škodu v zmysle tohto zákona, ale o osobitný druh zodpovednosti služobného úradu za škodu, ktorú mu spôsobil nadriadený porušením právnej povinnosti v rámci plnenia služobných úloh (a nie štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z.). Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa. Náležite vysvetlil, že konanie nadradeného profesionálneho vojaka (služobného úradu alebo veliteľa) vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa zákona č. 346/2005 Z. z., t. j. vo veciach personálneho konania a nie pri výkone pôsobnosti ozbrojených síl smerom navonok s verejnými dôsledkami, nie je výkonom verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a nie je prejavom štátnomocenského charakteru

činnosti štátu. Vo veciach týkajúcich sa služobného pomeru profesionálnych vojakov, ktorých nadriadený rozhoduje o právach a povinnostiach profesionálneho vojaka personálnym rozkazom, ide obdobne ako u príslušníkov Policajného zboru o vzťah služobnej a nie vrchnostenskej nadriadenosti a podradenosti. Nároky vyplývajúce zo služobného pomeru profesionálneho vojaka sú predmetom úpravy zákona č. 346/2005 Z. z. za subsidiárneho využitia právnej úpravy Zákonníka práce v rozsahu exaktne vyjadrenom v § 191 predmetného zákona. V posudzovanom konaní tak nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, keďže rozhodovanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka nemožno považovať za výkon verejnej moci orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Pokiaľ ide o zodpovednosť za diskriminačné konanie nadriadených žalobcu, za ktoré rovnako podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 346/2005 Z. z. v spojení so zákonom č. 365/2004 Z. z. nenesie zodpovednosť žalovaná, ale Ministerstvo obrany SR ako hlavný služobný úrad pre štátnu službu profesionálnych vojakov, ktorý riadi všetky služobné úrady a kontroluje dodržiavanie zákona č. 346/2005 Z. z. a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, ako aj služobných predpisov. Uvedené platí aj v spojení s osobitnou antidiskriminačnou úpravou (§ 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 ADZ), v zmysle, ktorej právna ochrana je poskytovaná voči tomu, kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania, t. j. pôvodcovi zásahu, ktorým v danom prípade nebola žalovaná.

12. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

13. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolaťelom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú

otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

18. Otázku relevantnou v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pre posúdenie, či konkrétna otázka už bola alebo nebola dovolacím súdom vyriešená, je totiž jadrom dovolacieho konania. Dovolateľ za takúto otázku označil otázku „pasívna vecná legitimácia žalovaného, ktorý je podľa nášho názoru pasívne vecne legitimovaný v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko je vzťah medzi vojakom a jeho nadriadeným verejnoprávnej povahy a nie súkromnoprávnej, a teda pri úkonoch smerujúcich zo strany nadriadeného k podriadenému ide o výkon verejnej moci.“

19. Právnu otázku nastolenú dovolateľom možno pokladať za vyriešenú stanoviskom č. 63 občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach žalôb policajtov o náhradu škody, ktoré bolo uverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 6/2024.

Právna veta znie:

„Rozhodovanie ministra vnútra Slovenskej republiky alebo služobného úradu vo veciach služobného pomeru policajta nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky nie je rozhodnutím štátu v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a nevzťahuje sa naň ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) tohto zákona.

Zodpovednosť za škodu, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky vo veci služobného pomeru policajta, sa neposudzuje podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ale podľa ustanovení o zodpovednosti služobného úradu za policajtovu škodu v zmysle § 173 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Pokiaľ sa policajt v civilnom sporovom konaní domáha ochrany svojich práv vyplývajúcich z jeho služobného pomeru, je s osobitným dôrazom na otázku právomoci civilného súdu potrebné dôsledne skúmať (aj za použitia § 129 Civilného sporového poriadku), z akého právneho vzťahu žalobca vyvodzuje opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku a voči komu jeho žaloba smeruje.“

Dovolateľom nastolená právna otázka patrí do ustálenej praxe dovolacieho súdu (R 71/2008).

20. Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na konanie nadriadeného profesionálneho vojaka (služobného úradu alebo veliteľa) vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa zák. č. 346/2005 Z. z., t. j. vo veciach personálneho konania, teda vo veciach týkajúcich sa služobného pomeru profesionálnych vojakov, ktorých nadriadený rozhoduje o právach a povinnostiach profesionálneho vojaka personálnym rozkazom.

21. Dovolací súd má z uvedených dôvodov za to, že odvolací súd ani prvoinštančný súd nepochybili pre riešenie nastolenej otázky a vec správne právne posúdili, svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnili, pričom sa dostatočne vypořádali so všetkými dôležitými okolnosťami prejednávanej veci a dôsledne sa vypořádali aj s podstatnými argumentmi a námietkami strán sporu.

22. Dovolateľ napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho dovolanie ako nedôvodné podané podľa § 448 CSP zamietol.

23. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.